

Sygn. akt III KO 65/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **Z. K.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu,

w Izbie Karnej, w dniu 17 września 2019 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 20 października 2015 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 29 czerwca 2015 r., sygn. akt XIV K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Z. K. nadesłał do Sądu Najwyższego pismo z dnia 26 maja 2019 r., w którym sformułował wniosek o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w G. , sygn. akt IV K (...), zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 października 2015 r., sygn. akt II AKa (...). W jego uzasadnieniu wskazał ogólnie na fałsz i kłamstwa zawarte w akcie oskarżenia oraz na niesprawiedliwość i wadliwość postępowania przed sądami obu instancji, a także na błędne przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom M. K., co – w przekonaniu wnioskodawcy - stanowiło przestępstwo.

W odpowiedzi na wezwanie Przewodniczącego Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego do wskazania okoliczności, uzasadniających wnioski o wznowienie postępowania, pod rygorem odmowy jego przyjęcia jako oczywiście bezzasadnego w trybie art. 545 § 3 k.p.k., Z. K. pismem z dnia 21 lipca 2019 r. wskazał, że w postępowaniu przygotowawczym prokurator dopuścił się przestępstwa, a ponadto do popełnienia przestępstwa doszło także w postępowaniu przed Sądami pierwszej i drugiej instancji. Uzasadniając swoje stanowisko wnioskodawca kwestionuje ustalenia faktyczne oraz ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji, akcentując fałszywe, w jego przekonaniu, zeznania M. K. oraz wskazując na braki w materiale dowodowym.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek Z. K. jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Jak wskazuje się w orzecznictwie, czyn o którym mowa w tym przepisie musi być „ustalony”, na co jednoznacznie wskazuje się w art. 541 § 1 k.p.k. Procesowym wyrazem owego ustalenia jest wydanie prawomocnego wyroku skazującego albo orzeczenia stwierdzającego niemożność wydania wyroku skazującego z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 - 11 lub w art. 22 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2018 r., V KO 83/17, LEX nr 2425910). Skazany nie wskazuje, aby jakiegokolwiek z tego rodzaju orzeczeń dotychczas zapadło, a samo tylko wyrażenie poglądu popełnienia przestępstwa przez świadka, prokuratora prowadzącego postępowanie przygotowawcze lub sędziego zasiadającego w składzie orzekającym w sprawie, z oczywistych względów nie wpisuje się w ową podstawę wznowieniową.

Trzeba ponadto podkreślić, że żadne z pism wnioskodawcy nie zawiera argumentacji, która miałaby wskazywać na to, że po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że nie popełnił on czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Z. K. kwestionuje natomiast ocenę materiału dowodowego, w szczególności zeznania M. K., a także wyraża krytyczne stanowisko co do kompletności materiału dowodowego, nie wiążąc

swojego wyводу z akcentowaniem wystąpienia nowych faktów lub dowodów, co jednoznacznie świadczy o bezzasadności wniosku również w świetle przesłanki wznowieniowej określonej w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, co czyni bezprzedmiotowym kwestię wyznaczenia wnioskodawcy obrońcy z urzędu.

I.n